שהסלע שוה להן ולבני חצר אסור

להשתמש על הסלע אפילו כלים ששבתו

בחלר אטו כלים ששבתו בבית ופחות

מכאן אסורין לשניהם וכשלא עירבו

דלא שכיחי מאני דבתים ודעליות שם

הוי מרפסת וחלר רשות אחת ואין

אוסרין זה על זה אבל לשמואל דהרי

מרפסת לבני עליות ומיירי כשהסלע

כנגד חלונות ומשתמשין שם בני

עליות דרך חלונות כשלא עירבו ותימה

היאך משתמשין בפחות מי׳ בני עליות

על הסלע כלים ששבתו בעליות דרך

חלונותיהן והלא אין חלר ומרפסת

רשות אחת אלא לכלים ששבתו בתוכן

ולא לכלים ששבתו בתוך הבית

ועליות וי"ל דלשמואל דוקא ארישא

האי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג

בין עירבו בין לא עירבו כדפרשינן

לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא

דקתני פחות מיכן לחלר דהוי דוחא

לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו

בני עלייה לעלמן ובני חלר לעלמן בין

לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני

חצר מותרין ובני עלייה אסורין לשלשל

מחלונותיהם: ובדים ששבתו

בחצר מותר למלמל בחצר. פי׳ נכל

חצירות דאי באותו חצר ותו לא אפילו

שבתו בבית נמי ומיירי לרב כשלא

עירבו חלירות עם הבתים וקשיא

דא"כ היכי מייתי סייעתא בסמוך לרב

דאמר מבוי שלא נשתתפו בו אין

מטלטלין בו אלא בד' הא רב גופיה

לא אסר אלא כשעירבו בתים עם

החלירות אבל כשלא עירבו לא אסר

כדמוכח בפרק אם לא הביא (שבת

דף קל:) ואדרבה קשיא מינה לרב

ג) [ושם איתא רב הוגא],

ד) הס"ד ואח"כ מה"ד

קמ"ל. כנ"ל רש"א

עין משפמ גר מצוה

א [מיי' פ"ד מהל' עירובין הל' טו טוש"ע א"ח סי :וססד

רבינו חננאל

ת"ש אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עיריבו כל שגבוה י׳ מיכז לחצר, במה דברים רים בזמן שהיו רבים ועירבו אילו לעצמז ואילו לעצמז. או שהיו של יחידים שאין צריכין לערב. אבל אם של רבים ששכחו ולא עירבו [גג] וחצר ואכסדרה ומרפסת רשות אחת. טעמא דלא עיריבו הוא דהין רשות אחת, אבל עיריבו לא. קשיא דשמואל ולר׳ יוחנן. ושכואל דולן יוונן. ופרקינן הא ברייתא [רבנן] היא. כי קאמרינן בין עירבו בין לא עירבו לר׳ דיקא נמי מדלא קתני מבוי [וקרפף] בהדייהו. ש״מ לרבנן היא ולא לר׳ . שמעון. דהא שמעינן ליה לר׳ שמעוז דמבוי כקרפף וכגג וכמרפסת חשיב, כדבעינן למימר לקמן. ת"ש וחמשו חצירות למבוי (ושכחו כולם ולא עירבו] אסור להכניס ולהוציא מחצר למבוי ןוכו׳ ור״ש מתיר שהיה יש אומר כל זמז ש אונו כי ומן שהן של רבים ושכחו ילא עירבו גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקרפיף ומבוי כולן רשות אחת הן. טעמא דלא עירבו הא עירבו לא. ופרקינן . . לא עירבו חצירות בהדי הדדי הא חצר ובתים עירבו. ודחינן והא עם בתים, אבל בחצר דרך בתים עם מבוי שיתוף נקרא. ואם לא . חצירות בהדדי פירבו ווצירות בהודי קאמר כמו שאמרת, לא נשתתפו הוה ליה למיתני ופרקינז תני בברייתא לא נשתתפרן. ל) ושנינן משנה יתירא איצטריכא ליה. מהו דתימא כי פליג מעון לרבנן בשלא עירבו אבל בשעירבו מודה להו דאסיר, קמ"ל דממשנה יתירא דאפילו בשעירבו פליג עלייהו.

א) מד' רבינו אילו נראה דגי' אחרת היה לו בסוגיא וגרם משנה יתרה לר"ש איצטריך ול״ע.

אמר ליה רבינא לרב אשי

אנשי מרפסת. דיורי עליות הרבה פתוחין לה: ולא עירבו. בני לג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן. לרג דאוקי מתני׳ בכילד משתתפין (לעיל דף פד. ב) לאותם הדרים במרפסת אתי חצר עם בני מרפסת אבל עירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן ובני מרפסת אין אוסרים על בני חלר אע"פ שיורדין לה בסולם ודריסת רגלם עליה הכא שפיר דכשעירבו בני מרפסת לעלמן ובני חלר לעלמן דשכיחי מאני דבתים בחצר ומאני דעליות במרפסת כשהסלע גבוה י' הוי למרפסת

כל גגות פרק תשיעי עירובין

לרה"ר דאמרינן לעיל בפ' כילד מעברין (דף נט:) סולם תורת פתח עליו ותורת מחילה עליו והכל להחל והכא אמרינן תורת מחיצה עליו: כל שגבוה י' טפחים. כגון עמוד או תל: למרפסת. מותר להשתמש בו ולחצר אסור דה"ל לזה בפתח ולזה בזריקה ובסמוכה למרפסת בתוך ד׳ עסקינן וכדמוקמא לה בפירקין דלעיל (דף פד.): פחות מכחן לחלר. כלומר אף לחלר ושניהן אסורים בו והכי אוקמינן התם: בד"א. דמחלקין רשות חלר ומרפסת דלא מישתרו בהדי הדדי: בומן שהיו אלו של רבים כו'. שדיורין הרבה בחלר ודיורין הרבה במרפסת: ועירבו אנו נעצמו ואנו לעלמן. דהשתא מפקי בני חלר מאני דבתים לחלירן ובני עליות מאני דעלייה למרפסת ואי שרית ליה כלים ששבתו בחלר לטלטל במרפסת אתי לטלטל בה נמי כלי הבית: או שהיו של יחידים. שחין בחלר אלא בית אחד ואין במרפסת אלא עלייה אחת: שאינן לריכין לערב. לעלמן והשתא שכיחי מאני דבית בחלר ומאני דעלייה במרפסת דליכא דליסר עלייהו הלכך גזרו בהו רבנן דלא לישתרו בהדי הדדי גזרה משום מאני דבתים: ושכחו ולא עירבו. לעלמן דלא שכיחי מאני דבתים בחלר ומאני דעלייה במרפסת: כולן רשות אחת הן. לכלים ששבתו בתוכם. מאן שמעת ליה האי סברא ר"ש וקאמר עירבו לא: רבנן היא. דמודו בגגין וחלירות דרשות אחת הן ואינהו ודאי לא שרו

היכא דעירבו דגזרי כדאמרינן בפרק

מי שהוליאוהו (לעיל מט.) גבי ג' חלרות

הפתוחות זו לזו דפליגי אדר"ש ואמרו

שלשתן אסורין דגורי דילמא אתי

מאני דבתים דחילונה

לאפוקי מאני דבתים דחילונה שבאמלעית לחילונה חברתה אבל ר"ש לא גזר: דלא קסני. גג וחלר ואכסדרה ומרפסת וקרפף ומבוי דאי ר"ש כולהו חדא רשותא נינהו: אסור להוליא מן החלר למבוי. כרבנן דאסרי במבוי כקרפף: במבוי אסור. ולקמן מפרש. קס"ד השתא דאפילו כלים ששבתו בתוכו אסור לטלטולי ביה דכרמלית משוי ליה כל זמן שלא נשתתפו בו: ור"ש מסיר. אף להוליא כלי חלר למבוי: כל ומן שהן של רבים. קס"ד דה"ק הואיל ובכולן יש דיורין הרבה ושכחו ולא עירבו לעצמן כיון דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצירות כולן מותרים זה עם זה: לא עירבו הלירות בהדדי. וכל חלר עירבה לעלמה והאי כל זמן שהן של רבים דאמר לאו טעמא להיתרא הוא אלא רבותא הוא ואע"ג דלא עירבו חלירות בהדדי וכל חלר עירבה לעלמה וכל חדא אית בה דיורין טובא ומפקי מאני דבתים לחלר ואיכא למיגזר דאיידי דאוושי דיורין לא מיזדהרי שפיר ומפקי מאני דבתים לחלר האחרת אפ״ה לא גזר: והא לא עירבו. לגמרי משמע: מאי לא עירבו. דמשמע לגמרי אשיתוף דמבוי קאי ובעירוב דחלירות לא איירי מידי דלא איכפת ליה בהו בין עירבה כל אחת לעצמה בין לא עירבו קאמר דמותרים במבוי בלא שיתוף: ואמרי ליה רבנן לא. בגג וחלר ואכסדרה ומרפסת מודינן לך אבל בקרפף ובמבוי לא: הא דר' זירא בפ' ר"א דמילה (שבת קל:): אימא ולמבוי אסור. להוליא כלי החלר: היינו רישא. הא תנא

ת"ש 6 אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו כל שגבוה י' מפחים למרפסת פחות מכאן לחצר בד"א שהיו אלו של רבים ואלו של רבים ועירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן או של יחידים שאין צריכין לערב אבל היו של רבים ושכחו ולא עירבו גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן מעמא דלא עירבו הא עירבו לא הא מני רבנן היא דיקא נמי דלא קתני קרפף ומבוי ש"מ ת"ש א חמש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות למבוי ושכחו כולם ולא עירבו אסור להכנים ולהוציא מחצר למבוי ומן המבוי לחצר וכלים ששבתו בחצר מותר למלמלן בחצר ובמבוי אסור ור"ש מתיר שהיה ר' שמעון אומר כל זמן שהן של רבים ושכחו ולא עירבו גג וחצר ואכםדרה ומרפסת וקרפף ומבוי כולן רשות אחת הן מעמא דלא עירבו הא עירבו לא מאי לא עירבו לא עירבו חצירות בהדי הדדי הא חצר ובתים עירבו והא לא עירבו קתני מאי לא עירבו לא נשתתפו ואבע"א ר"ש לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי לא שנא עירבו ולא שנא לא עירבו אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דלא עירבו רשות אחת היא ואמרו ליה רבנן לא שתי רשויות הן אמר מר ובמבוי אסור לימא מסייע ליה לרבי זירא אמר רב [©] דאמר רבי זירא אמר רב מבוי שלא נשתתפו בו אין מטלטלין אלא בד"א אימא ולמבוי אסור היינו רישא משנה יתירא איצמריכא ליה מהו דתימא כי פליגי רבנן עליה דרבי שמעון הני מילי היכא דעירבו אבל היכא דלא עירבו

מודו ליה קמ"ל אמר ליה רבינא לרב אשי

דף קל:) וחדרנה קשת הדרב פסק דבכה"ג לא אסר רב ועוד דרב פסק כר"ש והכא קאמר דר"ש מתיר וי" דמייתי דכמו שעירבו לרב אליבא דר"ם אין מטלטלין בו אלא בד' וטעמא כדמפרש שם רש"י משום דכשעירבו אסור לטלטל מחלר למבוי אפילו כלים ששבתו בתוכה אטו כלים ששבתו בבית ואין במבוי שום תשמיש ודמיא לכרמלית כיון דאין בו אלא ג' מחיצות ולכך אין מטלטלין בו אלא בד' ה"נ לרבנן אפילו בלא עירבו אין מטלטלין בו אלא בד׳ דאסרי לטלטל מאני דחצר למבוי דחצר ומבוי לדידהו לאו רשות אחת הן: מהן דתימא כי פליגי רבנן עליה דר"ש היכא דעירבו. ואסור לטלטל מחלר למבוי משום דשכיחי מאני דבתים בחלר ומיהו מחלר לחלר לא אסרי אע"ג דעירבו דאין תשמיש דחלר זה רגילין

בחלר אחרת אבל רגילות הוא להוליא מחלר למבוי ואע"ג דרבנן דשלש חלירות (לעיל מה:) גזרו וגם בברייתה דגג וחלר הכסדרה ומרפסת אמרינן דוקא לא עירבו הא עירבו גזרינן שמא רבנן דהכא אינם רבנן דהתם ובלאו הכי ל"ל כן דבפרק מי שהוליאוהו (לעיל דף מו:) אמר דתנא דפליג אדרבי שמעון היינו ר' יהודה ובברייתא המסייעה לרב יהודה אית ליה לרבי יהודה דגג וקרפף רשות אחת ולרבנן דהכא לית להו די קמשמע לן דבלא עירבו פליגי וטעמא דאסור מחלר למבוי דהוי מבוי כמו קרפף דלא הוי רשות אחת עם החלר: וכא

ליה אסור להכנים ולהוציא מן החצר למבוי: מהו דחימה. הא דתנא רישא אסור בעירבו לעצמן קאסרי רבנן ומשום כלי בתים והאי דקתני לא עירבו לא נשתתפו הוא: **אבל לא עירבו לעלמן אימא מודו**. אשמעינן משנה יתירה דעל כרחך חדא לעירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור:

מוסף רש"י

ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו. אלו עם אלו, אבל עירבו אלו לעצמן ואלו לעלמו. מרפסת ארוכה היא לה וכולן יולאין בסולם אחד וממנה לרה"ר לחזר ואעפ"כ אין אוסרין הואיל וגכוה מרפסת י', שלח הלכו בסולם אלא להקל ואמרינן חורת מחילה עליו ואינן אוסרין כדאמרינן לעיל (נט:) סולם תורת רשריות הן ואין מוליאין מזו למרפסת. אם יש בחגר מל או עמוד גבוה י׳ סמוך למרפסת, רשות מרפסת שולטת בו ומשתמשין הן בו אבל לא בני חלר (שח). מבוי שלא נשתתפו בו. עירוב דחלירות במבוי קרי